

Schiller Instituttet

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

»Indvielse af et Nyt Paradigme: En dialog mellem civilisationer«

Helga Zepp-LaRouches hovedtale på Schiller Instituttets konference i New York City, 14. januar, 2017

Indledning og velkomst ved Dennis Speed:

På vegne af Schiller Instituttet vil jeg gerne byde alle velkommen i dag til vores konference for indvielse af det Nye Paradigme, der skal fremme en dialog mellem civilisationer. Man kunne også referere til dagens arrangement som det poetiske princip i politik og kunst. Vi holder en slags todages kongres; i dag har vi vores konference, og i morgen har vi en koncert i Brooklyn. Disse begivenheder, denne dialog, er indlejret i den proces, der finder sted i USA – overgangen til den nye præsident.

Helga Zepp-LaRouche.

Digteren Percy Shelley fremførte i slutningen af sit digt, *Til forsvar for poesien*, at digtere er de »ikke-anerkendte lovgivere i verden«. I dag søger og kræver vi, at poesi, det poetiske princip, anerkendes som det nødvendige grundlag for statsmandskunst og for en dialog mellem civilisationer.

Schiller Instituttet blev skabt tilbage i 1983, i et forsøg på at introducere dette princip i øst-vest-relationerne. Men, der var ikke rigtig nogen vision i den amerikanske regering på dette tidspunkt for, at noget sådant kunne ske. Så Helga Zepp-LaRouche skabte og initierede på egen hånd denne vision. Denne højere, kulturelle idé er imidlertid grundlaget for det, I kender som Verdenslandbroen, eller den Nye Silkevej, eller mange andre former for forslag, der ofte refereres til som økonomiske forslag, eller politiske forslag. Men de er i virkeligheden politikker for en ny, kulturel verdensplatform og et højere begreb om økonomi, der ville strømme fra dette højere

kulturelle begreb. Klausulen om det almene vel i den Amerikanske Forfatning er fuldstændig forenelig med det begreb om »win-win«-samarbejde, som ligger under ideen om den Nye Silkevej og Ét Bælte, én Vej. De ideer, som f.eks. den kinesiske præsident Xi Jinping har diskuteret. Men vi har også brug for en kulturel Silkevej.

I de seneste 20 år har Helga været kendt som Silkevejsladyen pga. det arbejde, hun udførte i Kina og med sin tale ved en konference på den tid, tilbage i juni 1996 i Beijing. Nu mere end nogensinde før vil hendes bidrag, og det bidrag, som vi har ydet mht. denne idé om en dialog mellem civilisationer, blive det nødvendige grundlag for dette nye, kulturelle paradigme. Det er altid en stor ære at præsentere Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche.

Helga Zepp-LaRouche: Mine Damer og Herrer, det er mig en stor glæde at hilse jer på denne måde, via video

og »Hangout«. Men før jeg taler om dette emne, som Dennis omtalte – en dialog mellem kulturer – så lad mig, eftersom vi lever i så ekstremt dramatiske tider, først bruge et par minutter til at placere behovet for en sådan dialog mellem kulturer i den strategiske situation.

I betragtning af det faktum, at I er i New York og i USA, så behøver jeg ikke fortælle jer, at situationen omkring den nye, tiltrædende præsident kun kan beskrives som absolut hysterisk. Jeg har aldrig i hele mit liv set noget lignende; at man har en nyvalgt præsident, der faktisk indtager Det Hvide Hus, sandsynligvis, om seks dage; men hysteriet i de etablerede, neoliberale medier og en stor del af det politiske establishment, på begge sider Atlanten, vil ikke lægge sig. Det synes, som om de stadig ikke vil acceptere, at der kommer en ny præsident.

Dette har alt at gøre med det faktum, at dette ikke blot er en intern, amerikansk begivenhed; men at det for mange mennesker, for de fleste mennesker, absolut overraskende valg af Donald Trump i realiteten er en del af en global proces, der er i gang; og som ikke vil stoppe, før årsagerne til denne proces – som man i realiteten kan kalde for en global revolution – før disse årsager er fjernet. Hvis I husker det, så kollapsede Sovjetunionen blot for et kvart århundrede siden; det er ikke særlig lang tid i forhold til virkelig historie. Dengang sagde [Francis] Fukuyama faktisk, at dette er slutningen af historien; nu har det vestlige, liberale demokrati vist sig at sejre over kommunisme. I fremtiden vil der ikke længere være en kamp mellem ideer; fremtiden vil kun være karakteriseret af økonomiske og tekniske problemer, og vil derfor blive relativt kedelig.

Han tog tydeligvis absolut fejl; for denne periode i historien, som jeg ville sige begyndte med kollapset af Sovjetunionen, og som førte til det, vi kalder »globalisering«, er nu ved at være forbi. Eller rettere, er allerede forbi. Denne proces begyndte i realiteten omgående, med USA's og andres brudte løfter om ikke at udvide NATO til Ruslands grænser, og som efterfølgende blev brudt mange gange. De seneste deployeringer af amerikanske tropper og NATO-tropper og militært udstyr til de russiske grænser er blot det seneste eksempel på dette.

Dette begyndte praktisk talt umiddelbart i kølvandet på opløsningen af Sovjetunionen. Men, den virkelige eskalering af den finansielle dimension af denne globalisering fandt sted med ophævelsen af Glass/Steagall-loven i 1999; som dernæst førte til sammenbruddet i 2008, og som nu har bragt verden til randen af endnu et sådant sammenbrud, men blot meget større og mere farligt.

Det, der er sket i den seneste periode, er, at de mennesker, der blev ofre for disse forandringer – hvor milliardærerne blev rigere, de fattige blev fattigere og middelklassen i stigende grad forsvandt i mange lande – at der er kommet et oprør imod dette. For de mennesker, der kom til den konklusion, at, med dette globaliseringssystem ville de ikke have nogen fremtid, de begyndte at gøre oprør; og den første, massive demonstration af dette oprør var Brexit, Storbritanniens udgang af EU i juni sidste år. Den næste, store manifestation af dette var valget af Trump; hvor især folk i det amerikanske »rustbælte« og andre områder, hvor folk følte, de ikke havde no-

gen fremtid med dette system, stemte imod den tradition, der havde været med Bush-Cheney, Obama og med Hillary som en klar fortsættelse af denne politik. Et par uger senere kom så det italienske »nej« i folkeafstemningen, imod EU-bureaukratiet, et udtryk for denne samme proces. Dette vil fortsætte, for i år – 2017 – er der mange valg i Europa, og man vil se den samme form for dynamik være virksom.

Det transatlantiske establishment var fuldstændig chokeret. Først pga. Brexit, og dernæst pga. Trumps valgsejr. Det stod meget klart, at de, fra den første dag, ikke ville acceptere dette. Det var ganske forbløffende at se, at de gav udtryk for chok, de gav udtryk for forfærdelse; de brugte et utroligt sprog mod USA's valgte præsident. De accepterede det ikke, men de ville heller ikke se på årsagerne til, at dette valgresultat var kommet. Så de besluttede at erstatte sandheden med en narrativ; og denne nye narrativ var, at Rusland stjal valget ved at hacke DNC, ved at hacke Podesta (Hillarys kampagneleder). Det, de selvfølgelig ikke ønskede, at folk skulle blive mindet om mere, var, at, hvis der var nogen, der stjal valget, så var det DNC, der stjal valget fra Bernie Sanders; men det blev ligesom fejlet ind under gulvtæppet, og i stedet fik man de absolutte beskyldninger om, at Rusland hackede valgprocessen. At det var Rusland, der foretrak Trump, og at det derfor var Rusland, der stjal valget; hvilket i sig selv er noget af en bekendelse, og ganske latterlig. Men det var, hvad de besluttede at satse på.

Man har naturligvis aldrig fremlagt noget bevis for dette. Som en parallel til den russiske hacker-historie begyndte en britisk agent, tidligere MI6 – britisk efterretning – Christopher Steele, at samle en 35 sider lang rapport med utrolige beskyldninger mod Trump. Jeg vil ikke engang gøre det den ære at gentage det her, det er fuldstændig latterligt; og igen, ingen beviser. Denne rapport var tilgængelig for alle medierne allerede i valgperioden – september, oktober; den blev givet til FBI, men ingen ville røre ved det, for det stod klart for alle, at der absolut ingen beviser for det var.

Dernæst blev det samme dokument sluttelig igen givet til FBI af [senator John] McCain, og først efter, at Trump havde sagt, at han troede mere på Julian Assange fra WikiLeaks end på de amerikanske efterretningstjenester. Så brød helvede løs, og de tre efterretningschefer – Clapper, Brennan og Comey – briefede først det amerikanske Senat, dernæst præsident Obama og sluttelig Trump, med de såkaldte »beviser« for denne russiske hacking. De lavede en 2-siders rapport som et sammendrag af denne 35-siders rapport af Christopher Steele og fjøede det til det materiale, de gav Trump. Denne særlige handling – de gav denne komplet latterlige rapport den integritet, at det var en del af de officielle efterretninger; det udløste så, at CNN offentliggjorde det. Dernæst også internetfirmaet BuzzFeed, og så alle medier; og det hele brød ud i det åbne. Dette fandt sted præcis aftenen før Donald Trumps første pressekonference.

Det er ganske åbenlyst en utrolig historie; selv officielle, franske efterretningsfolk, som Eric Denécé, der er en officiel, fransk efterretningsmand, sagde, det drejer sig

simpelt hen om, at det amerikanske establishment frygter, at, med den nye administration kommer der en stor udrensning, og de vil miste deres privilegier og økonomiske fordele. Så de er imod det; men der findes absolut intet bevis for det.

Jeg mener, der er et dybere niveau til dette; og det er den kendsgerning, at det, som Donald Trump er en trussel imod, er den unipolære verden, som de neokonservative og de neoliberale har opbygget siden Sovjetunionens kollaps, og som satsede på regimeskifte, farvede revolutioner, krige baseret på løgne imod alle lande, der ikke ville underkaste sig ideen om en unipolær verden, der blev kørt af den britiske og amerikanske regering.

Som I ved, så har Trump lovet, at han vil forbedre relationerne med Rusland; og på trods af nogle spændinger er der også tegn på, at han faktisk kan få et ganske godt samarbejde med Kina. Især, når han vil realisere investeringen på \$1 billion til genopbygning af amerikansk infrastruktur; han har allerede modtaget tilbud fra Kina om samarbejde. Han har haft en fremragende drøftelse med direktøren for Alibaba, det store e-handelsfirma fra Kina. Han har mødt Jack Ma; og de aftalte at investere sammen i endnu en investering til \$1 billion. Så tegnene er faktisk ret gode.

Hvis USA samarbejdede med Rusland, og USA fik et anstændigt forhold til Kina, så ville selvfølgelig hele spilleplanen om at have denne unipolære verden – eller kaldet det globalisering, der blot er et andet ord for anglo-amerikansk, finansielt imperium – ryge ud af vinduet. Det er grunden til, at de forsøger at omgøre dette valg af Donald Trump; og man ser ganske tydeligt, at det er direkte intervention fra briterne. Det er derfor ikke et spørgsmål om parti imod parti; det er heller ikke et spørgsmål om nation imod nation. Det er det gamle, døende paradigme med Det britiske Imperium – hvis man sætter lighedstegn med globalisering – der klart reagerer på fremvæksten af det Nye Paradigme. Dette Nye Paradigme er imidlertid allerede meget stærkt; og det avancerer meget hurtigt.

Kina har initieret dette Nye Paradigme med denne Nye Silkevejspolitik og har tilbudt et »win-win«-samarbejde til alle lande, der ønsker at samarbejde. Allerede flere end 70 nationer er engageret med Kina i enorme infrastrukturprojekter, projekter for videnskabeligt samarbejde, de mest avancerede teknologier, samarbejde om rummet og lignende ting. Det er allerede 12 gange større end Marshallplanen i tiden efter krigen; og hver dag rapporteres der om nye, spændende gennembrud. Tirsdag i sidste uge åbnede den første jernbane mellem Djibouti og Addis Abeba; dette er en 750 km lang strækning. Det er nu klart, at Kina er gået i gang med forundersøgelser for gennemførelse af projektet for Tchadsøen, Transaqua; som er ideen om at redde Tchadsøen, der er skrumpet til 10 % af sin oprindelige størrelse. Det udgør en fare for 40 millioner menneskers liv, som lever i Tchadbækkenet. Det vil man omgøre, vende omkring, fylde Tchadsøen med vand fra Congofloden; ved at bruge 3-4 % af det vand, der ubrugt flyder ud i Atlanterhavet. Men man vil ikke tage det fra Congoflodens hovedløb, men fra bifloderne til Congofloden; og på denne måde,

ved at benytte tyngdekraften i højdeforskellen på 500 meter, genopfylde Tchadsøen. Dette vil influere på 12 nationers liv; det vil give en sejlbare vandvej, det vil give vandkraft, det vil skabe store områder af land til overvanding og landbrug. Så det er en fantastisk udvikling.

På lignende måde indløber der nu nyheder om, at Krakanaalen, der vil afkorte gennemsejlingstiden mellem Stillehavet og Det indiske Ocean, som er et absolut nav for 3 mia. mennesker i Sydøst- og Sydasien, nu er sat på dagsordenen for at blive bygget. Dette er alle projekter, som vi har kæmpet for i 20, 30, 40 år; så alt dette er ekstremt positivt og godt.

Samtidig med denne latterlige historie fra Fukuyama for 25 år siden, om slutningen af historien, så havde man også Samuel Huntington, der forudsagde, at, med det kommunistiske systems kollaps ville man imidlertid stadig have et sammenstød mellem civilisationer. Han hævdede, at aksiomerne i de forskellige religioner og civilisationer ville være så forskellige, at der aldrig kunne blive enhed og harmoni for den menneskelige race. Han skrev en absolut absurd bog med titlen, *Civilisationernes Sammenstød*. Den er lige så forkert som Fukuyama; for, med win-win-samarbejdet omkring den Nye Silkevej, så har man muligheden for at få en dialog mellem kulturer på højeste niveau. Dette er præcis, hvad Schiller Institutet promoverer med konferencer som denne. Den grundlæggende idé er, at, hvis alle mennesker blot kendte de skønneste udtryk for den anden kulturs højkulturne epoker, ville de elske denne anden kultur, fordi de ville føle sig så beriget og erkende, at det er en skønhed, at vi har så mange kulturer. Det ville være ekstremt kedeligt med kun én kultur; og især er den vestlige, liberale kultur ikke ligefrem attraktiv. Hvis man derfor ser på Konfucius-traditionen i Kina, på Mencius, på literati-maleri; eller man ser på de vediske skrifter, eller Gupta-periodens sanskrit-dramatradition i Indien. Den indiske renaissance med Tagore, Sri Aurobindo; eller man ser på den Italienske Renæssance, man ser på den Tyske Klassik inden for musik og litteratur – især med musik fra Bach til Beethoven og til Brahms. Dette er bidrag til universalhistorien, som, når alle nationer først kender de bedste udtryk for den anden kultur, jeg er helt sikker på, vil få alle konflikter til absolut at forsvinde; og vi vil få en rig, universel kultur, der består af mange, nationale udtryk og traditioner. Men som stadig er forenet af universelle principper for kunst og videnskab.

Den anden dimension, der må komme til denne dialog mellem kulturer, eller dialog mellem civilisationer, er et kig ind i fremtiden. Ikke blot at se tilbage på de bedste traditioner, men et kig ind i, hvor menneskeheden bør være om 100 år, om 1000 år fra i dag. Her er det meget klart, at den næste, naturlige fase i evolutionen er rummet – rejser, forskning, samarbejde, kolonisering af rummet. Hvis man tænker, at, i evolutionens lange bue, udviklede livet sig fra havene ved hjælp af fotosyntese, op på landjorden; og højere former for arter udviklede sig med højere former for energi-gennemstrømnings-tæthed i deres stofskifte. Sluttelig kom mennesket; mennesket begyndt at bevæge sig fra floderne og havenes kyster ind i landet ved hjælp af infrastruktur, og de åbnede indlandsområ-

derne. Vi er netop nu ved det punkt, hvor den Nye Silkevej, der bliver til Verdenslandbroen, udgør netop denne fase i evolutionen.

Så den næste fase i evolutionen er udviklingen af det nære rum i den første periode; og så længere rumrejser i takt med, at vi udvikler teknologierne til at gøre det, med hjælp fra fusionsenergi og lignende teknologier. Mennesket vil sprede sig i rummet; og der vil ikke længere blot være arter, der er bundet til Jorden, men der vil blive en kosmopolitisk art, om man vil. Det vil så igen føre til en fuldstændig ny viden om den menneskelige arts identitet.

Vi befinder os i en sådan periode med reel, epokegørende forandring; det Nye Paradigme, hvor jeg er helt sikker på, at menneskeheden står for at blive voksen. Krige vil absolut blive en ting fra fortiden; det vil ikke være den smukke, menneskelige art værdigt, der har så meget kreativitet, den stadig skal opdage. Vi befinder os blot på menneskehedens fosterstadiet.

Jeg ville blot gerne dele disse ideer med jer, for, hvis Trump 'holder sig til sine kanoner', hvis han kan besejre dette angreb imod ham; og hvis I kan være med til at få USA ind i det Nye Paradigme – med samarbejde med Rusland og Kina – vil fremtiden blive absolut fantastisk! Dette er, hvad jeg havde at sige jer.

Videoen med hele konferencen, inkl. Helgas tale, kan ses her:

<https://www.youtube.com/watch?v=gbgvm5PwBgc>